

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: J. J.,** zastoupený JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem se sídlem Bašty 416/8, Brno, proti **žalovanému: Magistrát města Brna,** se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. MMB/0090625/2009, sp. zn. OÚSR/MMB/0068240/2009/2, ve věci odstranění stavby, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2011, č. j. 29 Ca 109/2009 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví specifikovaného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2009, č. j. MMB/0090625/2009. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna Brno - Žebětín, stavebního odboru (dále také „stavební úřad“), ze dne 27. 1. 2009, č. j. SU/08/1990/2/Vo (plot), kterým mu bylo podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen

„stavební zákon“), nařízeno odstranění stavby: „oplocení postaveného na pozemku p. č. 2308/1 k. ú. Žebětín“.

Krajský soud neshledal námitku stěžovatele, dle které rozhodovaly správní orgány na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, za důvodnou. Zdůraznil, že mezi účastníky nebylo sporné, že stěžovatel v rozporu se stavebním zákonem realizoval bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu na svém pozemku oplocení, které je tvořeno z betonových tvárnic, proměnné výšky. Již v roce 2007 zahájil stavební úřad řízení o odstranění předmětné stavby, ve kterém pak po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení pokračoval. Za účelem zjištění skutečného stavu věci nařídil na den 25. 4. 2008 ústní jednání spojené s místním šetřením a současně uložil stěžovateli strpět ohledání stavby na jeho pozemku. Jak opatření o nařízení ústního jednání, tak usnesení o povinnosti strpět ohledání, bylo stěžovateli doručeno do vlastních rukou dne 31. 3. 2008. Stěžovatel se jednání bez omluvy nezúčastnil.

Bez ohledu na neúčast stěžovatele stavební úřad při místním šetření z přilehlé komunikace a ze sousedního pozemku (par. č. 2306/1, k. ú. Žebětín) zjistil existenci sporné stavby oplocení, které je tvořeno zdí z betonových tvárnic proměnné výšky. Sdělením ze dne 23. 6. 2008, doručeným stěžovateli dne 30. 6. 2008, byl stěžovatel seznámen s tím, že je ukončeno dokazování. Stěžovatel byl vyrozuměn o tom, že má právo vyjádřit se ke všem podkladům a současně byl poučen, že ke dni 28. 11. 2008 má možnost podat žádost o dodatečné povolení předmětné stavby.

Skutečnost, že oplocení bylo v projednávané věci postaveno bez územního souhlasu, je mezi stranami nesporná a byla ověřena právě při provedeném místním šetření. Námitka stěžovatele, že z přilehlé komunikace a sousedního pozemku nebylo možno zjistit přesné technicko-stavební údaje, je pro účely uvedeného zjištění zcela irelevantní. Nepožádal-li stěžovatel o dodatečné povolení sporné stavby, nezbylo stavebního úřadu než nařídit její odstranění.

Námitku stěžovatele, dle které se pro svůj dlouhodobý pobyt v zahraničí ani nemohl účastnit místního šetření, ani nemohl požádat o dodatečné povolení stavby, krajský soud zamítl. Připomněl stěžovateli, že oznámení o místním šetření převzal do vlastních rukou dne 31. 3. 2008 a nic mu tedy nebránilo řádně se omluvit a pokusit se dohodnout se stavebním úřadem náhradní termín. Žádost o dodatečné povolení stavby navíc mohl podat již v roce 2007, neboť již od tohoto roku bylo vedeno řízení o odstranění sporného oplocení.

Krajský soud dospěl k závěru, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn dostatečně a plně postačoval k posouzení věci. Žalobu proto dle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu právního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozsudek krajského soudu napadá v plném rozsahu z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Obsahově však míří kasační stížnost spíše do ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel trvá na svém závěru, že v projednávané věci nebyl náležitě zjištěn skutkový stav a stavební orgány v tomto důsledku nemohly správně posuzovat skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebovaly zodpovědět. Tímto postupem došlo k porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Dokazování bylo provedeno pouze „zprostředkovaně“, ohledáním dotčené stavby ze sousedního pozemku a přilehlé komunikace a nikoli z pozemku, na níž se předmětná stavba nachází. Tímto způsobem nemohly být ze strany stavebního úřadu zjištěny přesné technicko-stavební údaje o provedené stavbě. Správní orgán tak dospěl k nesprávným závěrům, když byl ve skutečnosti použit na stavbu jiný než uvedený materiál a dokonce i výška dotčené stavby je správním orgánem uvedena mylně. V závěru kasační stížnosti požádal stěžovatel o přiznání odkladného účinku.

Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně. Sporná stavba se nachází na hranicích pozemků parcelní čísla 2306/1, 2309, 2312, 2310/1, vše v katastrálním území Žebětín. Existenci stavby včetně použitého konstrukčního materiálu proto bylo možno ověřit i ohledáním ze sousedních pozemků. Odkázal na bohatou fotodokumentaci, založenou ve správním spisu. Zdůraznil, že stěžovatel žádné relevantní skutečnosti, které by zpochybňovaly zjištěný skutkový stav věci, neuvedl. Navrhuje kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen osobou s vysokoškolským právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stavební zákon stanoví v ustanovení § 76 odst. 1, že umísťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu. Územní rozhodnutí i územní souhlas mají tytéž právní účinky, představují totiž povolení v citovaném ustanovení uvedených činností. Pokud jde o rozhraničení, kdy je nutné vydat územní rozhodnutí a kdy postačuje územní souhlas, je klíčovým ustanovením § 96 odst. 2 stavebního zákona.

V souladu s ustanovením § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postačí územní souhlas u všech (není zde stanovena žádná výjimka) kategorií uvedených v § 103 odst. 1 a 2 zákona. Jde o stavby, jejich změny, terénní úpravy, zařízení a udržovací práce, které nevyžadují ani stavební povolení, ani ohlášení. Územní souhlas má tedy stejné právní účinky jako územní rozhodnutí, když se od územního rozhodnutí odlišuje jen tím, že územní souhlas se vydává ve skutkově a procesně jednodušších případech, které mají bezkonfliktní povahu.

Mezi tyto jednodušší stavby patří v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona i ploty. Pro umístění a realizaci jakéhokoliv oplocení, tedy i plotů nad určitou výšku nebo plotů hraničících s veřejným prostranstvím a veřejnou pozemní komunikací, je nutný pouze územní souhlas, popřípadě územní rozhodnutí o umístění stavby, a nadále se již nevyžaduje ohlášení či stavební povolení. Pokud se nepodaří splnit podmínky pro vydání územního souhlasu, je nutno požádat o územní rozhodnutí podle ustanovení § 86 a následujících stavebního zákona.

Mezi stranami je nesporné, že stěžovatel oplocení, tj. stavbu, jejíž odstranění bylo v projednávané věci nařízeno, provedl bez územního souhlasu příslušného stavebního úřadu. Dále je mezi stranami nesporné, že jde o betonové oplocení, což stěžovatel sám uvedl v žalobě, respektive v jejím doplnění. Výše uvedené skutečnosti vyplývají také z fotodokumentace založené ve správním spisu.

V souladu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona přikročí stavební úřad k nařízení odstranění stavby, pokud stavba byla provedena nebo je prováděna bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu. Pro nařízení odstranění nepovolené stavby bylo v projednávané věci proto dostačující zjištění, že na pozemku p. č. 2308/1 k. ú. Žebětín došlo k postavení plotu bez územního souhlasu. Výška plotu či použitý materiál nejsou podstatné. Tyto skutečnosti by mohly být relevantní např. při posuzování odchylek od územního souhlasu či rozhodnutí, tj. pokud by sporná stavba byla provedena v rozporu s vydaným rozhodnutím či opatřením. Tak tomu však v projednávané věci zjevně nebylo.

Za této situace jsou námitky stěžovatele, dle kterých nemohly být provedením ohledání z příslušné komunikace či sousedních pozemků zjištěny přesné technicko-stavební údaje o provedené stavbě, zcela irelevantní. Stěžovatel

totiž nepopírá ani existenci samotné stavby, nepopírá ani její vlastnictví. Netvrdí, ani že územním souhlasem disponoval, ani že pro provedení oplocení nebyl územní souhlas nutný.

Dle ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona přeruší stavební úřad řízení o odstranění stavby jen tehdy, pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá o její dodatečné povolení a předloží doklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Řízení o dodatečném povolení stavby tedy nemůže být zahájeno z moci úřední. Z obsahu správního spisu je nesporné, že stěžovatel ke dni vydání napadeného rozhodnutí žádost o dodatečné povolení stavby nepodal.

Kasační soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správními orgány tvrzený skutkový stav má oporu ve správním spisu a plně postačoval pro vydání napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost kasační soud uvádí, že usnesením ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 51/2011 - 54, rozhodl předseda senátu o tom, že kasační stížnosti se odkladný účinek nepřiznává.

V souzené věci současně nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu, a proto z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, a proto nemá dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu